

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

43. ČÍSLO / XXVII. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

27. ŘÍJNA 2019

Z obsahu:

**O Skutcích apoštolů –
„zvěstoval mu o Ježíšovi“**

Katecheze papeže
Františka při
generální audienci na
Svatopetrském náměstí
v Římě 2. října 2019
- strana 2 -

Svatý Frumencius

Libor Rösner
- strana 4 -

**Sto růží Panny Marie
pro rozjímání (1)**

P. Clemente A. Enjuto
- strana 6 -

**Kardinál Sarah:
Příčinou krize Církve
je ztráta víry
v reálnou přítomnost
Krista v Eucharistii**
- strana 7 -

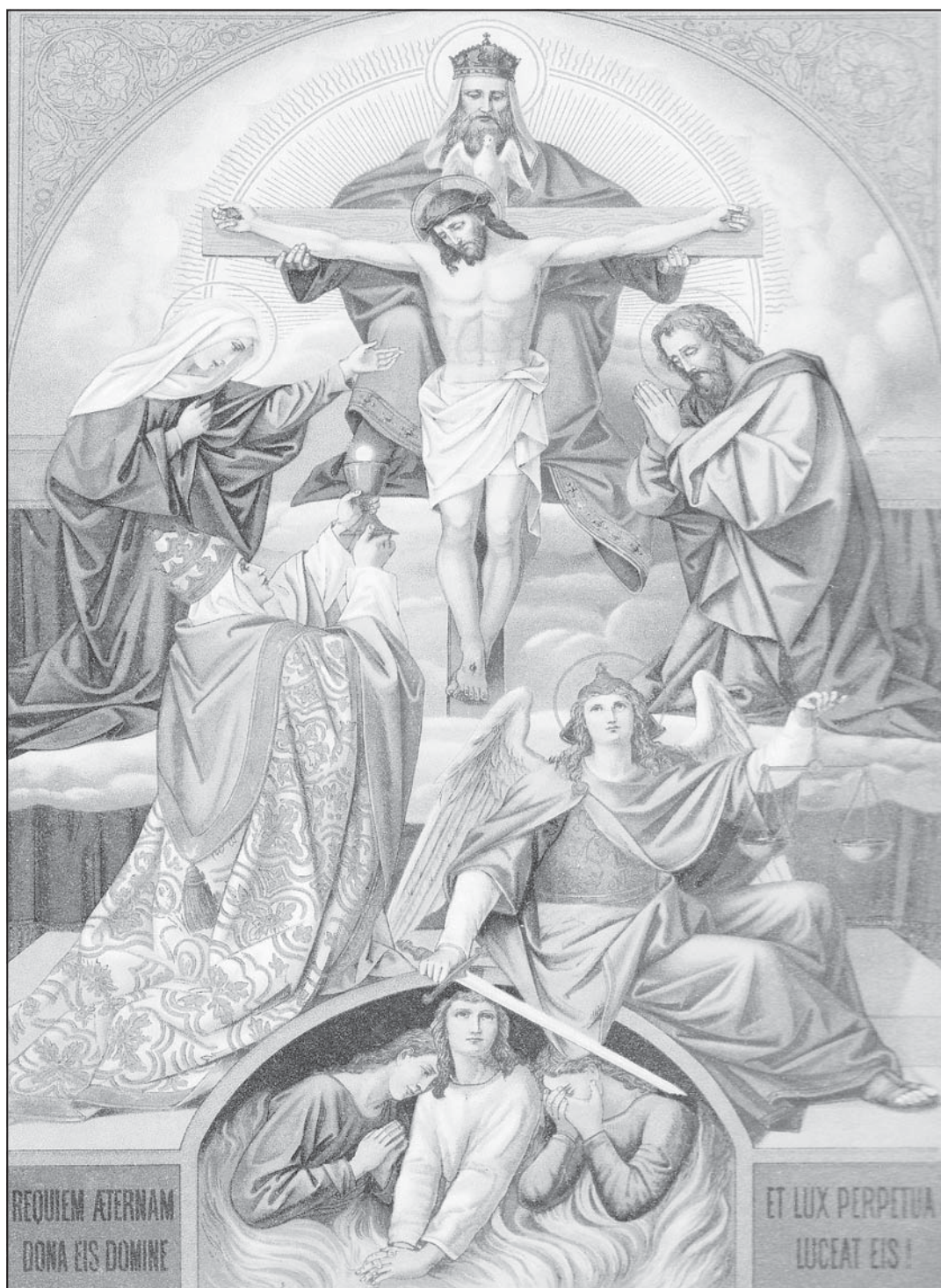
Velké milosrdenství
- strana 8 -

Slavnost Všech svatých
Melanie G. Hostová
- strana 9 -

Pomoc ubohým duším
- strana 9 -

**Co je to
zádušní mše svatá?**
Radka Blajdová
- strana 10 -

Život s Bohem (4)
Raoul Plus SJ
- strana 11 -

Sto růží Panny Marie pro rozjímání (1)

1. MARIA V MYSLI BOŽÍ

Maria je milována Bohem po celou věčnost. Bůh ji miloval vždycky a vytvořil ji v čase. Lope de Vega vyjadřuje tuto myšlenku v několika verších hlubokého teologického smyslu:

*Mimo Boha není nikdo
tak starý jako ty,
to je bez začátku Bůh
a Bůh tě učinil ve své myšlence.*

Také nás Bůh miloval první, i předtím než nás stvořil. Bůh nepotřebuje naši skutečnou přítomnost k tomu, aby nás miloval. Písmo svaté říká, že kdyby nás Bůh nemiloval, nestvořil by nás. Maria v myslí Boží byla vždy milována jako Matka Ježíše Krista; pokud ji Bůh mohl učinit nejvznešenějším stvořením mezi všemi bytostmi, zajisté to tak udělal: „Na nebi se objevilo velkolepé znamení: Žena! Slunce ji halí, měsíc má pod nohama a dvanáct hvězd věncí její hlavu.“ (Zj 12,1)

Ani proroci, ani apoštolové, ani všichni svatí se nemohou srovnat s Pannou Marií. V ní jsou obsaženy a ona překonává všechny zázraky stvoření. Sníh v jeho neposkvrněné bělosti, modrá obloha, jas hvězd, krása krajiny plné květin nemohou vyjádřit ani adekvátně představit to, co je Maria, *plná vděčnosti* a Matka Pána. Následující slova z knihy Přísloví se často vztahují na Marii: „Hospodin mě stvořil jako prvotinu svého díla, dříve nežli svá díla nejdávnější. Od věčnosti jsem byla ustanovena, od počátku, dřív než povstala země.“ (Př 8,22–23)

Všechna stvoření nepřekračují rámec představ ve srovnání s Marií. Byla předurčena Bohem pro nejvyšší důstojnost být jeho Matkou a k tomu, aby byla živým obrazem a nejužasnějším a dokonalým napodobením Ježíše.

Také my jsme byli předurčeni k důstojnosti být Božími dětmi; a bez činnosti Panny Marie bychom si nemohli představit Ježíše a stát se skutečnými Božími dětmi. Ona vytváří Boží děti.

Abyste si lépe představili vzor nebo to, co je s ním totožné, co vypadá stále víc a víc jako Panna Maria – ona vás zve, abyste se zbavili všeho zlého a hříchů a zároveň kráčeli s milostí s tím, že zasejete do svého srdce všechny ctnosti.

2. JAK POZNAT PANNU MARIÍ?

Člověk opravdově oddaný Panně Marii se nutně ptá: Co musím udělat, abych poznal a miloval Marii? Způsob, jak lépe poznat, být zaujatý a hodně zamilovaný do svatého a oslňujícího života Panny Marie, je snažit se, abychom dosáhli trojího poznání ve vztahu k ní:

- **Historické znalosti.** Existuje jen málo biblických textů, které odkazují na Marii, takže není obtížné přistupovat k těmto znalostem vyčerpávajícím způsobem. To je základ pro přístup k ostatnímu.

- **Hluboké teologické znalosti.** Je třeba poznávat s veškerou obětavostí a oddaností nauku církve o mariánských dogmatech a o prostém a zároveň mimořádném životě Matky Boží. Čtení dobrých teologů a svatých Otců je také nezbytné k tomu, abychom založili naši oddanost na vstupu do bohaté tradice církve.

- **Zkušenostní nebo naučné znalosti o Marii.** Proto je nezbytné pravidelně uvažovat o historických textech a mariánských dogmatech a slavit svátky Panny Marie s velkým náboženským nadšením, dokud nebudeme mít velkou zkušenostní radost z vynikajících prožitků Marie, její moci a upřímného milosrdenství, její něhy a jejího jednání v životě církve a zázraků, které Bůh chce, aby vykonala v lidských duších. Tyto zkušenostní znalosti mohou nahradit ostatní, ale ty předchází bez těchto by zůstaly příliš chladné a bez života.

Musíme si uvědomit, že vzhledem k tomuto nepopsatelnému světu nesrovnatelné svatosti a krásy Panny Marie jsou teologické pojmy příliš nedostačující a nejsou dostatečně výrazné. Cesta pravdivosti, o které mluví Pavel VI., zde zaostává, a proto je nutné jít do umění (prostřednictvím krásy), vejít hlouběji do vznešenosti Panny Marie.

Proto se obracíme *k malbě*, která svou barvou a symbolickým vyjádřením tak důstojně a vysoce reprezentuje mariánské tajemství; *k divadlu*, s díly jako *Údolí slechtice* (Calderón), *Zvěstování* (Paul Claudel), nebo jedno z nejnovějších, nazvané *Výslech Marie* (Giovanni Testore), která nám nabízejí mnohem srozumitelnější plastickou teologii než ryze akademické koncepty; *k poezii*, která často obsahuje hojnou nauku v krás-

ných slovech, vyjádřeních, a *k dalším dílům*, kde je z celého srdce vyjádřena krásná a vroucí chvála Matky Boží a nezdírka je vyvolána důvěrná modlitba, která ji žádá o láskyplnou a mocnou pomoc.

3. NEPOSKVRNĚNÁ V PÍSMU SVATÉM A V CÍRKVI

„Nepřátelství položíš mezi tebe a ženu, mezi tvé a její potomstvo.“ (Gn 3,15)

Písmo svaté. Nepřátelství, o kterém k nám mluví posvátný text (Gn 3,15) a ke kterému dochází mezi ženou a hadem (symbol zla), znamená, že Maria nikdy nesouhlasila s hříchem. Proto byla vždy čistá a neposkvrněná dědičným hříchem a veškerým hříchem osobním.

Když anděl volá na Pannu Marii plnou milosti ve zvěstování, nevyřčeně ji nazývá neposkvrněnou. Říci *plná milosti* je totéž jako říci, že Maria je plná veškeré svatosti; a svatost je v rozporu se všemi hříchy, také s hříchem dědičným.

Z toho, co bylo řečeno jako následek – plná milosti – víme, co se stalo předtím: že Maria byla osvobozena od hříchu dědičného. Bůh, který měl přebývat v Marii, nedovolil nečisté lávě hříchu usadit se na té nejsvětější duši.

Panna Maria byla zasažena univerzálním vykoupením Krista, chráním ji jedinečnou výsadou před veškerým hříchem, včetně hříchu dědičného.

Církev. Téměř devatenáct století církev se svými zástupci světců, lékařů, umělců, básníků a všech věřících toužila mít v posvátném základu své víry toto neocenitelné pojetí neposkvrněného početí Panny Marie.

Takto to uvádí dlouho očekávaná a slavnostně prohlášená definice Pia IX. z roku 1854: „Blahoslavená Panna Maria byla od prvního okamžiku svého početí pro zvláštní milost a výsadu všemohoucího Boha, vzhledem k zásluhám Ježíše Krista, Spasitele lidského rodu, uchráněna jakékoliv poskvrny dědičného hříchu.“ (DS 2803)

Panna Maria se představila v Lurdech jako Neposkvrněná, když po sedmnácti zjeveních řekla Bernadettě: „Já jsem Neposkvrněné Početí.“ A od té doby davy poutníků v Lurdech a dalších mariánských svatyních, množství uměleckých děl a insti-

Kardinál Sarah: Příčinou krize Církve je ztráta víry v reálnou přítomnost Krista v Eucharistii

Prefekt Kongregace pro nauku víry a disciplínu svátostí říká, že současná krize v katolické církvi pramení ze stále větší ztráty víry v reálnou přítomnost Krista v Eucharistii. Během nedávného interview diskutoval kardinál Robert Sarah o tom, proč je Církev v krizi. Uvedl, že podstatou této krize je krize víry v Eucharistii: „Úpadek víry v reálnou přítomnost Krista v Eucharistii je jádrem současné krize Církve a jejího úpadku, a to zejména na Západě.“

Guinejský kardinál vysvětlil, že ignorování Boha pramení z ignorování Boha nejprve v modlitbě a potom v každodenním životě: „Přímo propastná krize, již Církev v současnosti, zejména na Západě, prochází, je ovocem zapomenutí na Boha. Pokud není Bůh na prvním místě, všechno ostatní kolabuje. Kořenem každé krize ... je zapomenutí na prvenství Boha.“

Absolutně nevyhnutelnými pro překonání této krize v Církvi a společnosti jsou „skrytí světci“ – věrní kněží, zasvěcené osoby, rodiny –, kteří žijí svůj život zaměřený v první řadě na Boha. Rodiny, jimiž svět pohrdá, jsou „hrdiny této doby, mučedníky našeho století“. Množství věrných, anonymních kněží, kterým se oběť na oltáři, oběť mše svaté, stala smyslem

života, nese na bedrech toto břemeno Církve bez toho, že by si uvědomovali, jak velice jí tím pomáhají.

Kardinál Sarah vysvětlil, že je nutné, aby kněží setrvali v celibátu, protože svět nevyhnutelně potřebuje svědectví o tom, že jejich život je zcela soustředěn na Boha a zcela jemu zasvěcený: „Život kněze musí totiž světu jednoznačně dokazovat, že »Bůh sám stačí« a že modlitba, tento důvěrný a osobní vztah s Bohem, je ústředním bodem jeho života.“ Kardinál otevřeně a bez obalu tvrdí, že svatá Matka Církve potřebuje muže, kteří na sebe vezmou kříž celibátu: „Církev potřebuje kněze, aby svědčili o životě s křížem. Místo kněze je totiž na kříži; když slouží mši svatou, je u zdroje celého svého života, to je na kříži.“

Důvodem, proč se na Amazonské synodě v Římě (6.–27. října 2019) bojovalo o celibát, je, že svět a světsky smýšlející duchovenstvo nesnáší kříž, ohlašovaný životy celibátních kněží: „Celibát je jedním z konkrétních způsobů, jak prožíváme toto mystérium kříže v našem životě. Celibát vrývá do našeho těla kříž, a proto je pro tento moderní svět nesnesitelný. Kněžský celibát je pohoršením pro pokrokové lidi, protože »kříž je bláznovstvím pro ty, kdo jdou do záhuby« (1 Kor 1,18).“

Interview začalo otázkami o nejnovější kardinálově knize *The Day Is Now Far Spent* (Den se nachýlil). V ní Robert Sarah vyjadřuje svoji velmi vážnou starost o Církev, která se přímo trhá na kusy a trpí uprostřed velkého zmatku: „*Tato moje nejnovější kniha je syntézou. Usiluji v ní jasně popsat současnou situaci v Církvi a kořeny příčin, které ji přivedly do tohoto stavu. Poukazuje na závažné tělesné a duchovní následky toho, když člověk opustí Boha a zřekne se ho.*“

Název knihy má vyvolat ostražitost, abychom si uvědomili, že „západní civilizace se rozpadává“, a to díky úsilí barbarů, kteří tentokrát pocházejí z jejího středu, z jejího nitra. Je zde však také důvod pro naději, a to díky věrnosti Boha a neomylnosti nauky Církve: „*Naším prvořadým důvodem pro naději je proto Bůh sám. On nás totiž nikdy neopustí ani nezanechá! A my pevně a neochvějně věříme v jeho příslib. Pekelné brány nikdy nepřemohou katolickou církev. Ona bude navždy Archou spásy. Vždy v ní bude dost světla pro každého, kdo hledá pravdu s čistým a upřímným srdcem.*“

Zdroj: www.churchmilitant.com,
24. 9. 2019

(Redakčně upraveno)

tuci, které byly svěčeny pod záštitu Neposkvrněné, a krásný svátek 8. prosince tvoří nepřerušenu píseň víry a chvály této jedinečné Ženě, jisté naději pro lidstvo, která se nepřetržitě modlí za lidi před Božím trůnem.

Napodobujte její čistotu od hříchu a bojujte proti morálnímu zlu, abyste se více podobali Neposkvrněné Panně Marii.

4. NEPOSKVRNĚNÁ A JEJÍ VELKOLEPOST

Dcera Otce. Mezi stvořeními z tvůrčí Boží moci je Panna Maria vyvolenou dcerou Otce. A měla se mu co nejvíce podobat, jako se děti podobají svým rodičům. Proto nemohl nikdy obývat hřích (což je opak Boha) nejsvětější duši bytostí, která je vždy oblíbenou dcerou Otce.

Matka Božího Syna. Pro věčné Slovo Boží, které mělo být na oltáři kříže zpodobeno jako nejčistější oběť, pro ně nebylo vhodné brát lidskou tkáň z jiného těla, které bylo

dříve posedlé hříchem. Ježíš přijal tělo od Marie, bydlel v ní a žil s ní. A Ježíš, který měl nekonečnou Boží svatost, byl potěšen tím, že v jeho Matce byl příbytek všech svatých, neposkvrněných a očištěných od veškeré temnoty hříchu.

Ježíš přišel dát světu život. Proto byly zdrojem Ježíšova života vždy věci čisté a neposkvrněné.

Snoubenka Ducha Svatého. Boží Duch je Stvořitel a Dárce života. Jak je možné si myslet, že by Duch Svatý vzal tělo a krev od hříšné ženy k vytvoření dokonalého těla takového charakteru, jaký měl Kristus Spasitel?

Pokud přišel zachránit hříšné lidstvo, nedokážeme si ani představit, že by zdroje, kde Kristus pil, nemusely být čisté a křišťálové tak, jak je to vhodné pro božství Pána.

Tuto neposkvrněnost a velkou čistotu Panny Marie opěvuje lid, který zpívá v krásných verších:

*Jsi dcerou věčného Otce.
Matkou jeho Syna, světla pravdy;
vdaná za nejlepšího přítele,
třetí osobu Nejsvětější Trojice.*

*Takové skvělé místo
patří jen tobě, Paní,
pro tvoji velikou čistotu,
hlubokou pokoru.*

Blahopřejeme Vám, Paní.

Oslavme Pána! A hledejme pečlivě nejkrásnější očištění ve svém srdci, které Pán vždy chce vlastnit a obývat jako svatostánek.

(Pokračování)

Zdroj: *Clemente Arranz Enjuto:
Cien rostros de María para
la contemplación.
San Pablo, Madrid 1998.*

Přeložila -hk- (Redakčně upraveno)

Velké milosrdenství

„Jak krásné to bude v nebi!“

Kdo zemře v milosti v přátelství s Bohem, ale není ještě dokonale očištěn, může si být svojí věčnou spásou jistý. Prodělá však po smrti ještě očišťování, aby dosáhl svatosti, která je nutná, aby mohl vejít do radosti nebe.

Církev nazývá toto konečně očišťování vyvolených, které je odlišné od potrestání zavržených, *purgatorium* (očistec). Nauka víry o purgatoriu se odvozuje především z koncilů ve Florencii a v Tridentu. V návaznosti na určité texty z Písma (např. 1 Kor 3,15; 1 Petr 1,7) mluví církev o ohni očišťování. „Toto učení se také opírá o modlitbu za zemřelé, o níž hovoří již Písmo svaté: »Proto dal [Juda Makabejský] přinést smírnou oběť za mrtvé, aby jim byly odpuštěny hříchy.« (2 Mak 12,46)“ (*Katechismus katolické církve*, 1030–1032)

Proč očistec?

Mnoho duší je při odchodu z tohoto světa sice v bliženské lásce (možná díky obrácení v poslední chvíli), ale v průběhu svého pozemského života toužily tak málo po Bohu a jsou tak málo připraveny vejít do vroucné důvěrnosti s ním, že je nutná příprava! Účel očistce spočívá v tom, odstranit překážky, které brání vstupu do čistého Božího světla.

Svatá Kateřina z Janova říká: „Vidím, že Bůh už nezavírá ráj uzavřenou branou, protože kdo chce vstoupit, skutečně také vstoupí. Bůh je přece milosrdenství a stojí tu s rozvěřenou náručí, aby nás přijal do své slávy. Ale vidím také, že božská Bytost má takovou čistotu a jasnost, že duše, která má třeba malé nedokonalosti, se sama vrhá do očistce a zdá se jí, že se jí tím prokazuje velké milosrdenství, aby se tímto způsobem zbavila existujících překážek. Proto se duše po tomto poznání tam vrhají, aby byly ještě rychleji zbaveny překážek, aby zápalen lásky nastala jednota mezi Bohem a touto duší.“ (*Traktát o očistci*, kap. VIII. a IX.)

To jediné, co duši brání, aby se sjednotila s Bohem, je hřích. Ten ji špiní a nutí ke smíření a zraňuje duši v jejích schopnostech.

Účelem očistce je tedy očistit duši od jejích poskvrnění, osvobodit ji od trestů za hříchy a uzdravit ji od špatných sklonů.

Očištění od poskvrnění. – Nemůže jít o smrtelný hřích,⁽¹⁾ který zasluhuje peklo. Ale také duše ve stavu milosti může v okamžiku smrti být zatížena ještě nelitovanými a neodpuštěnými všedními hříchy. Zlých činů se dopustila, ale ty zůstávají v duchovní bytosti uchovány jako tmavá skvrna, dokud nebudou smazány protikladným činem, který se vyznačuje horoucí láskou: lítostí, slzami pokání.

V očistci se duše odvrací úplně ode všech svých hříchů, a to skutkem čisté lásky k Bohu, která stačí k tomu, aby byly smazány.

Ale je možné se s tím spokojit? Nemělo by se to také napravit? Urovnat nepořádek, který byl způsoben hříchem, a nastolit spravedlnost? Aby se znovu obnovil pořádek, musí usmíření obsahovat v sobě trest, „pozemský trest“, který je úměrný vině. Vzpomeňme si na pokání, které si ukládali svätci za své hříchy. To je také cílem pokání, které se ve zpovědi požaduje.

Tento trest, který na sebe hříšník bere, se mu hned vrací v milosti Boží. Není to už trest ve vlastním slova smyslu: je svobodně zvolený a obětovaný. Proto jej označujeme jako zadostiučinění.

Pojem zadostiučinění pochází z latinského slova *satis-facere*, dosti činit. Skutečně se naskytá otázka, zda je „dosti učiněno“, když člověk dostane odpuštění jednoduše. Co jsou požadavky lásky vzhledem k tajemství lásky? Když jsme například ublížili svému příteli pomluvou, a tento přítel nám odpustil, můžeme se s tím spokojit? Instinktivně ve svém lidském srdci pocítujeme, že bychom měli dělat více, než pasivně přijmout odpuštění svého přítele.

K tomu je možné dodat: Když je bolest lítosti, „zkroušenost“ srdce velmi intenzivní, dostačuje, aby způsobený nedostatek uvedla do pořádku a zpřetrhala všechny nedobré vazby. To je vidět v případě hříšnice v evangeliu, nad níž Pán řekl: „Jsou jí odpuštěny její hříchy, její četné hříchy, protože projevila mnoho lásky.“ (Lk 7,47) Obvykle tomu tak není, a duše musí ke své

zkroušenosti přidat úkon zadostiučinění, že nedostatky aktivně zlepší a namáhavě se zbaví toho, čeho se dostatečně nezřekla.

Tato nauka o zadostiučinění pochází z koncilu v Tridentu o utrpení Kristově. Ve svém lidském vědomí Kristus dobře ví, že Otec odpustil. Ale Ježíš si je vědom toho, že se s tím nemůže spokojit. Ze svobodné vůle přijímá kříž.

Je jasné, že Kristus učinil dost, že vykonal zadostiučinění za všechny hříchy lidí. K čemu je pak ještě očistec? Toto zdůrazňují protestanté, aby popřeli učení o očistci. Svätý Pavel odpovídá: „Nyní nacházím svou radost v utrpení, které pro vás podstupuji, a doplňuji na svém těle, co se nedostává na Kristových útrapách pro jeho tělo, jímž je církev.“ (Kol 1,24)

To neznamená, že zadostiučinění Kristovo není dostatečné. Chybí naše účast na zadostiučinění Kristově, která nepřidává nic k tomu, co On udělal, ale odpovídá přirozenému sklonu naší lásky, která vyžaduje, abychom také my něco udělali.

V očistci trpí duše s láskou k usmíření svých vin. Toto utrpení však není záslužné, jako by tomu bylo tady na zemi. Je také pasivnější. Duše usmíruje, co na zemi z nedbalosti neusmířila. Proto je utrpení v očistci hůře snesitelné než odpovídající zadostiučinění na zemi.

Ale toto utrpení obsahuje v sobě také ctnost – vyléčit duši do hloubky z jejích špatných sklonů. Bůh, který ji povolává k dokonalému sjednocení se sebou, jí musí opravdu dokonale očistit, aby se jí mohl úplně vydat. Každá stopa zla se musí vyloučit, každé zakrnění duše se musí odstranit.

Z toho vyplývá pro duši velmi hluboká proměna, která nastane v tavicím kelímku bliženské lásky, ale nenastane bez bolesti. Svätý Augustin říká: „Není možné nechat zajít bez bolesti, co člověk miloval.“ Je to radikální očista, jakou zakoušeli svätí už na tomto světě v moci smyslu a ducha.

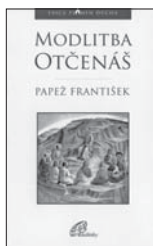
Zdroj: Wie schön wird es im Himmel sein! (autor anonymní benediktinský mnich). Str. 65–71.

Z Maria heute 9/2018 přeložil -mp- (Redakčně upraveno)

Poznámky:

⁽¹⁾ K tematice smrtelného a všedního hříchu viz *Kompendium Katechismu katolické církve*, 394–396.

NÁBOŽENSKÉ VZDĚLÁVÁNÍ

MODLITBA OTČENÁŠ

Papež František • Z italského přeložil Milan Glaser SJ • Revize překladu Kateřina Lachmanová

Cyklus katechezí papeže Františka při generální audienci na téma modlitby Otčenáš. Papež František se neustále vrací k zásadní skutečnosti, že jsme v Kristu synové a dcery Otce, který nás nesmírně miluje; odtud pramení i synovská důvěra a směrlost, s níž se obracíme k našemu Otci na nebesích.

Paulinky • Brož., 120x190 mm, 80 stran, 135 Kč

KDO BYL MELCHISEDEK? • POSTAVA KNĚZE-KRÁLE V BIBLICKÝCH TEXTECH A V DĚJINÁCH JEJICH PŮSOBNÍ

Jaroslav Brož (ed.) • Redakce, rejstříky, překlad resumé Mlada Mikulicová • Recenzovali doc. Petr Chalupa, Th.D.; prof. PhDr. Jiří Kuthan, DrSc.;

prof. ThDr. Petr Pokorný, DrSc.; Mgr. Michal Řoutil, Ph.D.; prof. PaDr. ThDr. SSLic. František Trstenský, Ph.D.; doc. ThDr. Václav Ventura, Th.D.; prof. ThDr. Václav Wolf

Král a kněz Melchisedek je v biblických knihách víceméně okrajovou postavou. Přesto dvě krátké zmínky o něm vyvolaly v židovském i křesťanském prostředí celou řadu interpretací, v nichž se tato tajemná postava těší velké pozornosti. Kolektivní práce autorů působících na Katolické teologické fakultě UK předkládá řadu studií, které mapují práci s melchisedechovskými motivy v židovství Druhého chrámu, v křesťanském Listu Židům, a v dalších židovských a křesťanských, ortodoxních i heterodoxních prostředích. Tento soustavnější přehled doplňuje kapitola

o výkladu postavy Melchisedeka v raně novověké katolické teologii a studie o melchisedechovské tematice ve výtvarném umění.

Pavel Mervart • Váz., 150x215 mm, 342 stran, 359 Kč

ŽIVOTNÍ SVĚDECTVÍ

ŘÍKALI MU PISTOLNÍK • BOHUSLAV BURIAN (1919–1960), VĚZEŇ, KNĚZ A PŘEVADĚČ

František Kolouch • Redigoval Stanislav Předota • Odpovědná redaktorka Marie Sluková • Předmluva P. ICLic. Mgr. Marian Jiří Husek OPræm

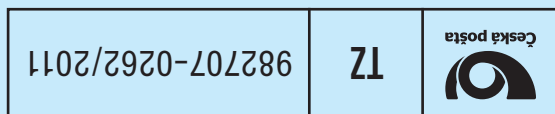
Dne 29. dubna 1960 se v mírovské věznici uzavírá neuvěřitelný životní příběh statečného a odvážného kněze Bohuslava Buriana.

Muž, který několikrát unikl smrti, celý život vzdoroval nenávisti a ukazoval všem cestu ke svobodě i k Bohu. Chtěl se stát misionářem, ale doba mu nepřála. Prošel několika koncentračními tábory. V Osvětimi se jen těsně vyhnul plynové komoře, v kame-nolomu v Gollerschau unikl o vlasek zastřelení a utekl z pochodu smrti. Po nástupu komunistů v roce 1948 se postavil proti omezování svobody a na Zelném trhu v Brně přečetl zakázaný pastýřský list. Byl vězněn a po propuštění emigroval. Pomáhal uprchlíkům v Innsbrucku a sám převáděl pronásledované přes hranice. Po zatčení v ruské zóně v Rakousku byl vydán do Československa, krutě mučen a odsouzen na 20 let. Zažil jáchymovské peklo, po útěku z leopoldovské pevnosti byl ztýrán a následkem naprostého vyčerpání zemřel. I přes své utrpení vždy zářil vtípem a s neuvěřitelnou energií se věnoval lidem na okraji společnosti. Životní osudy P. Bohuslava předkládá tato kniha.

Karmelitánské nakladatelství • Váz., 125x190 mm, 320 stran + 24 stran černobílé obrazové přílohy, 375 Kč

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1